

Sygn. akt VII U 500/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Jarząbek
Protokolant:	protokolant sądowy Beata Gawrońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 października 2014 r. w W.

sprawy A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę inwalidy wojskowego

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 15 lutego 2013 r., znak: (...)ser/ (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. S. prawo do renty inwalidy wojskowego od 1 października 2012 r. do 30 września 2015 r.

Sygn. akt VII U 500/13

UZASADNIENIE

A. S. w dniu 15 marca 2013 r. złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie odwołanie od decyzji w/w organu z dnia 15 lutego 2013r., znak: (...)/ZIWS. Ubezpieczony wniósł o zmianę decyzji w całości oraz orzeczenie, iż w dalszym ciągu jest osobą częściowo niezdolną do pracy i w konsekwencji przysługuje mu renta inwalidy wojskowego. Jednocześnie wniósł o zobowiązanie organu rentowego do złożenia do akt sprawy jego akt rentowych, w szczególności całej jego dokumentacji medycznej począwszy od 1994r. oraz powołanie biegłego lekarza ortopedy w celu dokonania oceny, czy jego problemy zdrowotne powstały w wyniku wypadku, któremu uległ podczas służby wojskowej.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie ustaleń sprzecznych ze stanem faktycznym, a w konsekwencji jest błędna i powinna zostać zmieniona. Zdaniem odwołującego, organ rentowy niesłusznie stwierdził, że niezdolność do pracy nie jest następstwem urazów powstałych w związku ze służbą wojskową. Odwołujący podkreślił, że organ rentowy wydając decyzję jedynie częściowo ocenił stan jego

zdrowia, uwzględniając tylko jedno z jego schorzeń, pomijając inne, które do tej pory były uznawane jako powodujące jego częściową niezdolność do pracy (odwołanie z dnia 15 marca 2013r., k. 2-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnił przesłanek do nabycia wnioskowanego świadczenia wynikających z ustawy z dnia 29 maja 1974r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2010r., nr 101, poz. 648 ze zm.). Organ rentowy powołał się na art. 35 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 wspomnianej wyżej ustawy i wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem nr (...) uznała, że A. S. nie jest niezdolny do pracy w związku z służbą wojskową. W oparciu o powołane przepisy i powyższe orzeczenie, organ rentowy decyzją z dnia 15 lutego 2013r., odmówił więc A. S. prawa do renty inwalidy wojskowego (odpowiedź na odwołanie k. 59-60 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. ur. (...), uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową do dnia 30 września 2012 r. (decyzja o ustaleniu prawa do renty, k. 36, a.r.).

W dniu 12 września 2012 r. ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do świadczenia (k. 41, a.r.). W oparciu o przedmiotowy wniosek odwołujący skierowany został na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dniem 10 października 2012 r. stwierdził, że A. S. jest nadal częściowy niezdolny do pracy do dnia 31 marca 2013 r. i ta niezdolność pozostaje w związku ze służbą wojskową (k.43, a.r.). W związku z przedmiotowym orzeczeniem został zgłoszony zarzut wadliwości przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w dniu 10 października 2012 r. (k.44, a.r.), w następstwie czego sprawa została przekazana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, (k.45 a.r.).

Komisja Lekarska ZUS w dn. 25 października 2012 r. wydała orzeczenie, w którym stwierdziła, że A. S. jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 30 kwietnia 2013 r. określając datę powstania niezdolności na dzień 1 października 2012 r. oraz zanegowała istnienie związku między niezdolnością do pracy oraz służbą wojskową (k. 53 a.r).

W związku z wspomnianym orzeczeniem Naczelny Lekarz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w trybie nadzoru przekazał przedmiotową sprawę do ponownego rozpoznania Komisji Lekarskiej ZUS (k. 61 a.r.). W dniu 12 grudnia 2012r. Komisja Lekarska ZUS wydała orzeczenie, w którym stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku ze służbą wojskową. (k. 89 a.r.).

Organ rentowy w dniu 15 lutego 2013r. wydał decyzję znak: (...)/ZIWS odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową (k. 91, a.r.).

A. S. złożył od powyższej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego inicjujące niniejsze postępowanie.

Sąd w toku postępowania dowodowego ustalił, że A. S. w 1993r. w związku ze służbą wojskową, doznał urazu skrętnego lewego stawu kolanowego. Wielokrotnie leczony operacyjnie przy czym ostatni zabieg operacyjny wykonano 2005r.- artroskopię lewego kolana, z termicznym skróceniem przeszczepu więzadła krzyżowego przedniego. Aktualna sprawność lewego kolana jest ograniczona, uniemożliwia ubezpieczonemu wykonywanie zatrudnienia związanego z długotrwałym staniem, chodzeniem, zwiększoną aktywnością fizyczną, przysiadem itp. Ubezpieczony nie jest zdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami (mechanik, blacharz), co uzasadnia częściową niezdolność do pracy. Niezdolność ta istniała nadal w dn. 1 października 2012 r. i trwa do dn. 30 września 2015 r., kiedy to będzie konieczna ponowna ocena stanu zdrowia ubezpieczonego. Częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem w czasie służby wojskowej w dn. 7 czerwca 1993 r. (na podstawie opinii biegłego sądowego M. G., k. 127, a.s..).

Z przyczyn neurologicznych ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (opinia biegłego neurochirurga A. M. k. 97 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Sąd dał wiarę opinii biegłego sądowego ortopedy M. G., bowiem została ona wydana przez lekarza o specjalności adekwatnej do rodzaju głównego schorzenia rozpoznanego u wnioskodawcy. Opinia została sporządzona po uprzednio przeprowadzonym badaniu oraz zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją medyczną. Biegły uwzględnił również całokształt okoliczności związanych ze stanem zdrowia ubezpieczonego oraz posiadanych przez niego kwalifikacji zawodowych. Opinia zawiera fachową i spójną argumentację. W sposób rzetelny i jednoznaczny opisuje schorzenia wnioskodawcy, postęp stanów chorobowych, różne powikłania związane z narządem ruchu jak również wpływ stosowanego leczenia na sprawność organizmu wnioskodawcy. Sąd nie podzielił natomiast wniosków zawartych w opinii biegłego ortopedy G. K.. Biegły pomimo stwierdzenia, iż proces zmian patologicznych postępował z upływem czasu oraz, że ubezpieczony nie może wykonywać różnego rodzaju prac nie stwierdził u A. Ś. niezdolności do pracy. W ocenie Sądu biegły dokonał ponadto błędnej interpretacji dotyczącej kwalifikacji zawodowych posiadanych przez wnioskodawcę. Biegły podtrzymał powyższe wnioski również w swej opinii uzupełniającej czemu jednak Sąd nie dał wiary.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga zważył, co następuje:

Odwołanie A. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 lutego 2013r., znak: (...)ser/ (...), jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W ustawie z dnia 29 maja 1974r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (tekst jedn. Dz. U. z 2010r., Nr 101, poz. 648 ze zm.) określono rodzaje zaopatrzenia i warunki ich przyznawania inwalidom wojennym, inwalidom wojskowym oraz członkom rodzin, pozostałym po żołnierzach poległych, zmarłych lub zaginionych w czasie służby wojskowej oraz po inwalidach wojennych i wojskowych. Zdefiniowano w niej również pojęcia inwalidy wojennego oraz inwalidy wojskowego.

W rozpoznawanej sprawie odwołujący domagał się przyznania renty dla inwalidy wojskowego. Z treści z art. 30 ust. 1 powołanej ustawy wynika, że inwalidą wojskowym jest żołnierz niezawodowy Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, który został zaliczony do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa powstałego:

- 1) w czasie odbywania służby wojskowej w okresie pokoju;
- 2) w ciągu trzech lat od zwolnienia ze służby, jeżeli inwalidztwo to jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie odbywania służby wojskowej.

Żołnierzem niezawodowym w rozumieniu art. 30 ustawy zaopatrzeniowej, stosownie do jej art. 34, jest żołnierz:

- 1) odbywający zasadniczą służbę wojskową;
- 2) odbywający przeszkolenie wojskowe;
- 3) pełniący służbę przygotowawczą;
- 4) pełniący służbę kandydacką;
- 5) odbywający ćwiczenia wojskowe;
- 6) pełniący okresową służbę wojskową;
- 7) pełniący służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

Art. 31 ustawy wskazuje, że inwalidztwo, w zależności od przyczyny powstania, może powstać w związku ze służbą albo bez związku z tą służbą. Kolejne przepisy wskazują szczegółowo, kiedy ma to miejsce. I tak art. 32 ust. 1 w/w ustawy precyzuje, że za inwalidztwo pozostające w związku ze służbą wojskową uważa się inwalidztwo, które powstało na skutek:

- 1) wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej w rozumieniu przepisów o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową;
- 2) chorób zakaźnych panujących w miejscu służbowego pobytu żołnierza;
- 3) chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej;
- 4) istotnego pogorszenia stanów chorobowych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej.

W myśl art. 33 powoływanej ustawy inwalidztwo nie pozostaje w związku ze służbą wojskową, jeżeli:

- 1) powstało z innych przyczyn niż określone w art. 32;
- 2) jest następstwem wypadku lub choroby, których wyłączną przyczyną było udowodnione przez jednostkę wojskową umyślne lub rażąco niedbałe działanie albo zaniedbanie żołnierza naruszające obowiązujące przepisy lub rozkazy, jeżeli jego przełożeni zapewnili warunki odpowiadające tym przepisom i sprawowali we właściwy sposób nadzór nad ich przestrzeganiem, a żołnierz posiadał potrzebne umiejętności do wykonywania określonych czynności i był należycie przeszkolony w zakresie znajomości tych przepisów;
- 3) jest następstwem wypadku, do którego w znacznym stopniu przyczynił się sam żołnierz będąc w stanie nietrzeźwym;
- 4) zranienie, kontuzja i inne obrażenia lub choroba zostały spowodowane przez żołnierza rozmyślnie.

W niniejszym postępowaniu A. S. wnosił o przyznanie mu prawa do renty inwalidy wojskowego, w związku z czym zastosowanie w tej sprawie znajduje art. 35 ustawy zaopatrzeniowej. Stanowi on w ust. 1, że renta inwalidzka (przez którą należy rozumieć rentę z tytułu niezdolności do pracy) przysługuje żołnierzowi, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy. Stosowanie do brzmienia ust. 2 art. 35 prawo do takiej renty powstaje po zwolnieniu żołnierza ze służby wojskowej lub w innych szczegółowo określonych przypadkach, które ten przepis wskazuje w dalszej części.

W przedmiotowej sprawie odwołujący kwestionował zaskarżoną decyzję i wskazywał, że jest nadal częściowo niezdolny do pracy zarobkowej oraz że niezdolność ta jest następstwem urazów powstałych w związku ze służbą wojskową. Ponadto w ocenie odwołującego częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem, któremu uległ w czasie służby wojskowej w dn. 7 czerwca 1993r.

Sąd dopuszczając dowód z opinii biegłych sądowych podjął więc czynności mające na celu ustalenie, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy oraz czy niezdolność ma związek z w/w wypadkiem, który miał miejsce w okresie służby wojskowej.

Niepodważalną okolicznością w niniejszej sprawie jest fakt, że stwierdzenie niezdolności do pracy oraz jej związku z wypadkiem, który miał miejsce w okresie służby wojskowej wymaga wiadomości specjalnych, toteż podstawę ustaleń w sporach o rentę stanowią dowody z opinii biegłych, posiadających wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej uzyskaniem świadczenia. Prawidłowa opinia biegłego winna być wyczerpująca, czyli odnosić się do wszystkich kwestii zawartych w tezie dowodowej, jak również zawierać logiczne uzasadnienie postawionych wniosków. Dowód tego rodzaju podlega ocenie według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia skuteczności wyrażonych w niej wniosków,

bez wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej. W przypadku odmiennych opinii biegłych sąd, w ramach przyznanej mu swobody w ocenie dowodów, nie tylko może, ale jest zobligowany do dokonania selekcji, czyli do uznania jednej z opinii za przekonującą, a zdyskwalifikowania drugiej. Jest przy tym jasne, że prawidłowa ocena dowodów nie oznacza niepodzielenia merytorycznych poglądów biegłego przez wprowadzenie w ich miejsce własnych stwierdzeń, lecz jest to ocena pod względem rzetelności i logiki.

W świetle powyższego Sąd uznał opinię biegłego sądowego M. G. za przekonującą i podzielił stwierdzenia tam zawarte. Biegły wyprowadził prawidłowe wnioski z zebranego materiału dowodowego i szczegółowo odniósł się do przebiegu choroby ubezpieczonego, jej postępu oraz prawidłowo wysnuł wnioski odnoszące się do kwalifikacji zawodowych A. S. oraz możliwości podjęcia przez niego pracy zarobkowej.

Jednocześnie Sąd zdyskwalifikował opinie pozostałych biegłych i odmówił im mocy dowodowej ze względu na m.in. sprzeczności logiczne tam występujące. Biegli w opiniach, którym Sąd odmówił mocy dowodowej, rozpoznali uraz kolana lewego a także kręgosłupa, natomiast nie stwierdzili jednocześnie, że przedmiotowe dolegliwości mogą uniemożliwiać wykonywanie dotychczasowej pracy zarobkowej i świadczyć o częściowej niezdolności do pracy odwołującego, co zdaniem Sądu klóci się z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym. Zawodem wyuczonym odwołującego jest mechanik/blacharz, którego wykonywanie wiąże się w znacznej mierze z używaniem siły fizycznej a także koniecznością posiadania sprawnej motoryki. Ograniczenia ruchowe związane z urazem kolana i kręgosłupa uniemożliwiają wykonywanie dotychczasowego zawodu przez odwołującego.

Odnosząc się do treści art. 30 - 34 ustawy z dnia 29 maja 1974r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, podkreślić należy, iż prawo do renty inwalidy wojskowego uzależnione jest od spełnienia określonych tam warunków, w tym od związku czasowego inwalidztwa ze służbą wojskową. W przypadku braku takiego związku nie ma potrzeby ustalania okoliczności dotyczących warunków i właściwości służby wojskowej, o której mowa w art. 32 ust. 1 w/w ustawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2000r., II UKN 521/99 OSNP 2001/20/629). Ponadto prawo do renty z tytułu inwalidztwa (niezdolności do pracy) pozostającego w związku ze służbą wojskową przysługuje tylko w przypadku stwierdzenia, że niezdolność do pracy została spowodowana schorzeniami nabytymi podczas służby lub takimi, które istniały przed powołaniem do służby, ale wskutek szczegółowych jej warunków lub właściwości uległy w tym czasie pogłębieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 1999r., II UKN 227/99, OSNP 2000/7/6).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz opinia biegłego sądowego ortopedy, wskazuje ponad wszelką wątpliwość, że ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy nadal od 1 października 2012 r. do dnia 30 września 2015 r., a taki stan zdrowia pozostaje w związku z pełnioną przez ubezpieczonego niezawodową służbą wojskową.

Biorąc pod uwagę powołaną argumentację Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał A. S. prawo do renty inwalidy wojskowego od 1 października 2012 r. do 30 września 2015 r.

Zarządzenie: (...)

kk